

KVINDEBLADET

• HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 52.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annonceer
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 25. December 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i
Bladets Forsendelse bedes indgivet til
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

Ærede Holdere af Kvindebladet „Hvad vi vil“ mindes herved om, at de for at undgaa Stansning i Bladets Tilsendelse maa bestille det paa nærmeste Postkontor inden den 27de ds.

Julestemning.

Med Juletravlheden og Børnenes forventningsfulde Ansigter om Juletræets Glæder kommer der ogsaa over os voksne en egen Stemning. Tanken om maaské at kunne glæde nogle af de smaa, om ikke andre, saa dog ens egne, i Hjemmet, gør Hjertet blødt, men for mange og maaské for de fleste voksne blander der sig altid stor Vemod ind i Julestemningen.

Hvad er Grunden?

Er det den triste Aarstid med de mørke Dage? er det den knugende Frost med den hvide Sne, hvor de stakkels forkomne Smaaspurve hopper klagende om? Eller er det Skuffelsen ved at se selv Solstraalens Afmagt, der i disse kolde Dage kun et Øjeblik faar Magt til at smelte nogle faa Draaber af Sneen paa Taget?

Nej — det er dog ikke det — det er først og fremmest alle de uopfyldte Længsler i vort eget Hjerte, der faar en underlig Tydelighed ved Juleklokkens Klang og ved Synet af de smaa glade Børn med de forventningsfulde Miner omkring os. Det er, som om Julestemningen med tvingende Magt vækker vor Reflektionsevne og med en uafviselig Fordring til den fører vor Erindring helt tilbage til vore første Juleaftener i Faders og Moders Stue.

Saa bliver ens eget Liv saa underlig ubetydeligt, naar man ser tilbage paa ens

eget Hjem, som da for Barnet syntes at være Midtpunktet i Verden, indtil man tilsidst kun føler sig som et afmægtigt Fugl i det hele Univers.

Vemoden er sikkert stærkere end Juleglæden hos de fleste Mennesker i vore Dage, og hvor skulde det være anderledes, hvis man tænker alvorligt over den sociale Nød, vi lever i? Det er ikke blot i Danmark, der sultes og fryses, det er ikke blot her, at store Evner gaar til Grunde ved Uretfærdighed og trykkede Kaar. Overalt ligger Samfundet i Nød, fordi de gamle Former ikke passer til de nye Tanker.

Og disse samme nye Tanker, i hvis Hænder er de for Øjeblikket betroede? I Arbejdernes fattige Stuer, i de svagt organiserede Kvindeforeninger lyder en stille, sagte Susen om Menneskets Befrielse og Lykke; ofte kun i taagede Begreber, men dog altid med Livskraftens sejrende Ret. Men — her er der langt til Maalet! —

Regeringerne i alle Lande ruste sig til Tænderne, polerer deres blanke Vaabea og tager Brødet fra Børnene hos de fattige Arbejdere for at købe Kugler og Krudt og bygge store Fæstninger. Kvinderne i de høje Sale har alt for travlt til at kunne tage aktiv Del i deres eget Køns Befrielse; de har, hvor de naar videst, kun en Almisser til den fattige Kone. Men det sørgeligste af alt og det, der vil forhale Løsningen af den sociale Nød længst, er, at vore intelligente Mænd staar som Tilskuere over for Kvindesagen; thi det véd vi saa fuldt og vist, at aldrig løser Mændene alene det store sociale Spørgsmaal. Harmoni imellem Mand og Kvinde, er det Fundament, hvorpaa Samfundets Lykke ene kan hvile, og hvorledes er den mulig uden en borgerlig Ligestilling?

Dog det er kun den ene Side af Julestemningen; Juleklokken fører os med sine

søde Toner til Krybben i Betlehem. Det saa ogsaa fattigt ud med det lille Barn, der fødtes hin Nat for mere end 1800 Aar siden, og dog blev det Menneskeliv en Magt, som satte Folkeslag i Bevægelse og højnede Mennesketanker og Menneskesind mere end nogen anden Magt før eller senere. Lad os derfor stanse et Øjeblik ved den, naar Juleklokken ringer, og haabe paa alle de ny og ædle Tankers Sejr i Fremtiden.

Johanne Meyer.

Fra mit Vindu.

Af Fru Rosalie.

III.

Sneen falder Dryp i Dryp ned fra den tunge, skidengraa Himmel; den siver ind gennem Tøjet paa Folk, faar dem til at gaa med krum Ryg og buede Arme, mens Vinden piber dem om Ørerne og bider i deres Hud. Ubarmhjertigt flyger Blæsten Sneen bort i Bunker og lader Vejen glat og bar, saa det blev vanskeligt at faa fast Fodfæste. Sjældent opdager jeg et Smil paa noget Ansigt, alle gaar de og ser ulykkelige ud, fordi de fryser. De haster af Sted, som gjaldt det Livet at komme hjem i den lune Stue.

— De, der da har én! —

Paa mit Hjørne staar hver Eftermiddag en lille Dreng og sælger malede Træbækkatte. Han er saa grim som Arvesynden, med en Mund, der gaar fra det ene Øre til det andet, Øjne, der skeler, eller rettere skuler, og en Stemme med en afskyelig sledsk Klang. Skynder Folk sig forbi ham uden at købe, rækker han Tunge af dem, saa snart de vender ham Ryggen. Sympatetisk kan min Genbo ikke kaldes, men — han sultet og fryser. Hans stumpede Trøje gaar kun til Livet, Bukserne er én Las, og hans Svovlstikkeben stikker i et Par hullede, alt for store Støvler. Hænderne er hovne og blaa af Frost; naar han en Gang imellem sætter Abekattekurven fra sig, stikker han dem i de tyndslidte Lommer for at varme dem.